

Draga Potočnjak

ZAVEDNONEZAVEDNO

psihotriler

Osebe:

JOSIP – psihiater

FILIP – ni pacient

KLARA – medicinska sestra

POLICIST

POLICISTKA

Psihiatrična ordinacija.

Od petka popoldan do nedelje ponoči.

* * *

1. Petek, pozno popoldan.

Doktor Josip si preoblači svežo srajco, ko vstopi sestra Klara. Klara je privlačna mlada ženska, obleka neprisiljeno poudarja njene obline. Slog dr. Josipa je elegantno rafiniran.

KLARA: Josip, no ...

JOSIP: Za to so drugi zdravniki, Klara.

KLARA: Vsaj poskusi.

JOSIP: Rekla sva se, da se bova ... vikala ...

KLARA *se prime za uho*: Zakaj sem si sploh ... vtikala to ...

JOSIP *jo pogleda*: Mhm ... le zakaj.

KLARA *si vtakne prst v ušesa*: Ko pa tako boli!

JOSIP: Odnosite rože iz sprejemne pisarne, potem pa hitro na urgenco ...

KLARA: Do ponedeljka bodo zdržale!

JOSIP: ... da vas pošljejo k specialistu.

KLARA: Pa še kaj!

JOSIP: Ne, samo to.

KLARA: Aja, in naj mu rečem, da imam mačico v ušesu?!

JOSIP *smeh*: Resnica boli.

KLARA: S kom greš spet ven?

JOSIP: Preveč rož na kupu pač asociira na pogreb ...

KLARA: Pacienti jih imajo radi.

JOSIP: ... to je normalno.

KLARA: Z desno sem pisala, z levo pa ... Bila je tako mehka in nezavestno sem jo ...

Josip se muza.

Nezavedno, no ... kako se že reče ... podzavestno! ... sem šla z njo po vratu do ušesa in ... Je bila že notri!

Klara se prime za stol in se sesede vanj.

Na, zdaj se mi pa še vrti!

Josip odide v sprejemnico.

JOSIP: Pa je kje vsaj kakšna pinceta?

KLARA: Če ne pa pri meni v omari ... (*Glasneje.*) Ko sem jo pa hotela spraviti ven, je pa samo še globlje zlezla noter.

JOSIP *iz sosednjega prostora*: Kot da ste cvetličarna, ne pa pisarna!

KLARA: Na tretji polici ... od zgoraj.

JOSIP: Ni!

KLARA: Je!

JOSIP: Kar ni treba, ja!

Josip se vrne s pinceto.

Če ne veste, kje je kaj, ni čudno, da si vtikate mačice v ušesa.

Klara nekaj zamomlja. Josip prime njeno glavo in jo položi v položaj za poseg.

To pokopališče rož boste pa vseeno odstranili!

KLARA: Po navadi imam samo majhen šopek, ampak ta fant ... Pride, pusti rože in gre. Brez besed. Že peti dan. Kam naj jih dam?

Josip pozorno pregleduje uho

JOSIP: Domov jih vzemite.

KLARA: Pa ne da si ljubosumen, Josip.

JOSIP *smeh*: Na paciente?

KLARA: Saj ne veš, če je pacient.

JOSIP: Ja, potem se pa poroči-te z njim.

KLARA: Au! (*Čez čas.*) Premlad je ... zame.

JOSIP: Mlad je?

Klara se spet zvije od bolečine.

KLARA: Auaaaaaaa! Mogoče bi pa vseeno šla k specialistu!

JOSIP: Sprosti-te se ...

Josip se trudi, Klara nekaj časa pogumno premaguje bolečino.

Pri miru ... ker je lahko nevarno ... Bobnič se lahko hitro predre in ... A nič bat ... ker jo bova midva s pincetko zdaj potegnila ven ... Tole vašo mačkico ... Ko le ne bi bila tako spolzka ... Da se je ne da prijet ... Ampak, če si šla noter, boš šla pa tud ven.

Klara predirno zavpije.

Pa ravno, ko sem jo skoraj že imel! Nazaj glavo.

KLARA *spet nasloni glavo*: Preveč boli.

JOSIP: Nekoč si imela višji bolečinski prag.

KLARA *se ga oklene*: O, kako šumi! Vrti se mi!

JOSIP *se je otrese*: Prepričala si me, zdaj pa zdrži.

Telefon kratko zazvoni, ne zmenita se zanj.

KLARA: Poškodovat me hočeš!

JOSIP: Bodi no racionalna.

KLARA: Uživaš v mučenju.

JOSIP: Te prosim!

KLARA: Saj si sam priznal!

JOSIP: V intimnosti človek marsikaj izreče. *(Se dvigne s stola.)* Poklical bom taksi, da te odpelje na urgenco.

KLARA: Ti me zapelji! Zapelji me, Josip.

JOSIP: Kdaj si prenehala s terapijo?

KLARA: Kam greš?!

JOSIP: Zmenila sva se, da boš redno jemala zdravila. Kdaj si nehala?

KLARA: Kam greš? Obnašaš se, kot da ni bilo nič med nama!

JOSIP: Kako pa misliš brez tablet prit iz depresije?

KLARA: S tabo. Objemi me, Josip.

JOSIP: Ne, ne grem se več tega.

KLARA: A ko tebi paše, pa lahko?!

JOSIP: Pred tremi meseci sva nehala.

KLARA: Zakaj me pa potem kličeš sredi noči, če sva nehala?!

JOSIP: Oprosti ... samo enkrat sem te ...

KLARA: Dvakrat!

JOSIP: Oprosti. Ampak zdaj moram it.

KLARA: ne, daj mi ven to mačico!

JOSIP: Spusti mojo roko, Klara.

KLARA: Si jo bom pa sama! Ampak boš ti kriv, če si bom prebila bobnič! Ti boš kriv!

Klara se zlomi v joku. Josip stopi do omare po tablete in v kopalnico po kozarec vode. Klari ponudi tableti.

JOSIP: Vzemite dve. Ne smete si več dovolit takšnih izpadov.

Klara ga udari po roki, da tablete odfrčijo po zraku. Josip že stegne roko, da bi jo udaril, vendar se zadrži. Klara tudi že stegne roko, Josip jo prestreže.

Upaj si! Samo upaj si! *(Po pavzi.)* Poglej, kako daleč si me pripeljala s tem svojim izsiljevanjem! Ampak je zadnjič! Zadnjič!

Josip se živčno dvigne. Tišina. Klara se uredi. Josip postavi stekleničko s tabletami na mizo. Potem.

Doma vzemi dve tableti za spanje. Zjutraj pa na kliniko, da ti odstranijo to reč, preden ti začne kalit v ušesih.

KLARA: Zvoni mi ... O, kako to zvoni!

Telefon spet zvoni. Josip prekine klic.

JOSIP: Moj telefon, ja ... *(Po pavzi.)* Nič! Vratar, ti bo poklical taksi ... Te spremim.

KLARA: Ni treba. Čeprav mi je slabo. Upam, da nisem ... Ker mi zamuja ...

JOSIP. Klara!

KLARA: Se bojiš, a? Pa saj ne vem, če bi ga obdržala.

Odideta. Telefon odzvoni do konca.

2. Takoj za tem.

*Ordinacija je nekaj časa prazna. Ko se začnejo vrata sprejemne pisarne odpirati, zagledamo roko, oblečeno v črno usnjeno rokavico, črn usnjen jopič. V prostor se počasi prikrade **Filip**. Na glavi črna kapa, le nahrbtnik na njegovih ramah deluje nekako zunaj konteksta. Razgleda se po ordinaciji, z mize pobere Josipov mobilni telefon, pobrska po računalniku, stopi v kopalnico, se vrne s parfomom, ki ga, preden ga vtakne v žep, izdatno „pošprica” po sebi, medtem ves čas pregleduje Josipov mobilnik. Ko zasliši, da nekdo prihaja, potegne parfom nazaj iz žepa in ga postavi na mizo ter se kot mačka stisne ob steno za vrati. Vstopi **Josip**, se že napoti v kopalnico, ko zazna vonj parfuma. Presenečen vzame stekleničko z mize, povoha*

sebe, se nadišavi in s parfomom izgine v kopalnico. Filip se medtem neslišno preigra iza vrat, jih zapre in spet glasno odpre. Josip pride iz kopalnice. Presenečen je. Filip pa ne.

FILIP: Dober dan, stari.

JOSIP *z nasmeškom*: »Stari«? Dober dan ...

FILIP: Sem se kar narisal ...

JOSIP: Lepo ...

FILIP: Ni slabo ... Pa ti?

JOSIP: Mladi mož, jaz vas bom pa le zapisal, ker sem za danes že končal.

FILIP: Nisem tako mlad, kot zgledam.

JOSIP: Imava napotnico ...? Nimava. Bili pa ste že pri meni, če se ne motim?

FILIP: Mhm ... virtualno ... Vem ... s kom imam opravka.

JOSIP *potlači smeh*: Vaše ime naj bo pa kar »realno«.

FILIP: Filip ... pa Jošt.

JOSIP *ga natančno premeri*: Enkrat eden, drugič drugi?

FILIP: Enkrat eden, drugič ... oba.

JOSIP: Samo, da ni še tretjega in četrtega.

FILIP: Ne, samo dva sva.

JOSIP: Me veseli. Kako torej zapišem?

FILIP: Tebi je tako vseeno.

JOSIP: Računalniku pa ne. Ampak ... se ne bova zdaj v njem iskala ... Sicer sem ga pa že ugasnil ... čeprav se ne spomnim, kdaj. (*Se potrka po glavi.*) Leta!

FILIP: Koliko je ura?

Josip hoče pogledati na mobilni telefon. Ugotovi, da ga nima. Pogleda na stensko uro.

JOSIP: Šest ... Že?!

FILIP: Ura, ko levi tulijo ...

JOSIP: Volkovi ...

FILIP: ... dojenčki jokajo ...

JOSIP: Levi rjovejo, volkovi pa tulijo.

FILIP: ... novorojenčki, sem bral, to je ta ura ... melanholiije ...

Josip išče mobitel.

JOSIP: Ja ... nič akutnega ...

FILIP: Jočejo, ker pogrešajo ...

JOSIP: ... nekaj za pomiritev. Katera zdravila jemljete?

FILIP: Ko pogrešaš, si nesrečen.

JOSIP: Dokler ne najdeš, ja. (*Išče mobitel.*) Kot jaz zdaj ... mobitela ...

FILIP: Jaz pogrešam, tudi ko najdem. Ker ni nikdar tisto, kar sem iskal.

JOSIP: Me veseli. Hočem reč ... oglasite se ... pa se bova zmenila. Moja praksa je zasebna.
Ne vem, če to veste.

FILIP: Oče bo plačal, kar mora.

JOSIP: Mhm, v tem grmu tiči zajec.

FILIP: Ne. Je pa že zdavnaj pobegnil.

JOSIP: Zajec?

FILIP: Oče.

JOSIP: Se zgodi. (*Išče.*) Pa še vizitke! V ponedeljek pokličite ... Še presnete vizitke ... Samo nered mi dela ta ženska! (*Najde vizitko v žepu, mu jo da.*) Vse piše gor.

Filip se poglobi v vsebino vizitke.

FILIP: Vse pa ne.

JOSIP: Vsega tudi ni treba tako dobesedno jemati.

FILIP: Kameleon se ne sprašuje, ko menja barve.

JOSIP: Kameleon ...? (*Išče, medtem.*) Ampak kaj sploh hoče?! Kaj namerava?

FILIP: Misli, ki nadzorujejo mojo tukajšnjo prisotnost, so prisposodba virtualne resničnosti, ki sem jo imel nič kolikokrat v mislih.

JOSIP: Take spuščate, da bi si jih človek moral kar zapisati.

Josip odvihra v sprejemnico.

FILIP: A ko se nekje znajdeš, ugotoviš, da se ne znajdeš. Naenkrat je vse velika pomota. Vse, kar si mislil, naredil, na kar si prisegal. Nič ni tako, kot bi moralo biti. Poslušajte me, vam bo še prav prišlo.

Josip se vrne s slušalko.

JOSIP: Še ta ne dela. Noro! Mobilnega pa sploh ne najdem!

FILIP: Naključij ni. Omahovanje se ne izplača.

JOSIP *odloži slušalko na mizo*: Kaj pa, če bi bili malo tiho?

FILIP: Mislite, da bi vam to pomagalo?

JOSIP: Morda.

FILIP: Biti odkrit nima nikakršne zveze z biti odkrit.

Josip najde okvir s fotografijo mlade ženske v košu za smeti in ga postavi na mizo.

JOSIP: Babše ljubosumno, vsaj mobilca bi mi pustila! Pa ključke od mize?! Noro! Ampak moram razmisliti! Ne smem se prenašati ...

Odide v kopalnico, išče. Filip vzame slušalko in se igra z njo.

FILIP *govori fotografiji*: Helou, bejbi, maš kej časa?

Josip se vrne. Spet poskusi, če je mizni predal odprt. Ni.

JOSIP: Vrat ji bom zabil!

FILIP: S čim?

JOSIP: Tako se reče.

Filip približa telefonsko slušalko fotografiji ženske na mizi.

FILIP: Halo! Halo!

JOSIP: To ni ta!

FILIP: Vem. Halo!

JOSIP *mu vzame slušalko iz rok*: Dajte to iz rok! A morate zdaj to ...?

FILIP: Ne, lahko kasneje ... vprašam, če je ... hčerka?

JOSIP: Ni hčerka.

FILIP: A imate ...?

JOSIP: Ne, nimam ... ga! Pa tudi časa nimam, da bi ... zdaj tu z vami ...

FILIP: Vsaka stvar ima svoj čas. Časa pa nimamo. Zato tudi lažje pogrešamo ...
Otroke na primer ...

JOSIP: Ja, nič, prijavil bom krajo. Nikogar drugega ni bilo. Vratar naju je videl skupaj.

FILIP: Vratar?!

JOSIP: Prosil ga bom, naj pokliče policijo.

FILIP: Ne, to pa ne! Mislim, ja ... Po vseh časopisih boste. »Znani psihiater in ženskar ...«

JOSIP: Pa ne ... »ženskar«m no.

FILIP: Ja, vse napihnejo. Klaro pa pustite pol dneva, da ne bo vedela, pri čem je. Nakar jo stisnite v kot.

Josip pozorno meri Filipa.

JOSIP: Poznate Klaro?

FILIP: Klaro? Ne.

JOSIP: Omenili ste mojo medicinsko ...

FILIP: Vašo medicinsko ...? Jaz? Ne. Ne vem ...

JOSIP: Nič. Nič ... Bom že nekako rešil ... *Ste študirali psihologijo?

FILIP: Med drugim.

JOSIP *ga premeri*: »Med drugim« ... *Nisem vedel, da se človek tako slabo počuti, če ga kdo okrade.

FILIP *prikima*: Mene so okradli, še preden sem se rodil. Oče mi je vzel prihodnost. Samo jo bom dobil nazaj. Vas morda zanima, kako?

JOSIP: Niti ne. Hočem reč ..., ja. Že drugič ga omenjate ... Ko boste v ponedeljek ... ko boste naslednjič prišli ... mi boste vse razložili.

FILIP: Takrat bo že prepozno.

JOSIP: Ne bo. Dvignite se, mladi mož in ... (*Pomigne proti vratom.*) Tole je že čisti Murphy!

FILIP *obsedi*: Najhujše šele pride! Vas kdaj boli tu notri? Stiska ... tako ...?

JOSIP: Vas pa zmeraj, ko ni treba, kaj? Ja ... sva rekla ... nekaj za pomiritev ...

Josip vzame škatlico s tabletami, ki jih je prej ponujal Klari, z mize. Filip sprememba.

Mladi mož tole je mercedes med pomirjevali ... V hipu delujejo ...

FILIP: Ti jih bolj rabiš!

JOSIP: Katere še jemljete?

FILIP: Nič ne jemljem!

Josip jemlje tablete iz škatlice.

JOSIP: Zato pa imate težave. Ne razumem, kako lahko kar sami prekinete s terapijo? Se že obnašate, kot da ste vsi študirali medicino!

FILIP: Dvojno dozo rabiš.

JOSIP *ponudi Filipu tabletko*: Vzemite. Takoj učinkujejo. Vam jih bom dal s sabo.

FILIP: Rane v srcu ne pozdravijo!

JOSIP: Vzemite in greva.

FILIP: Sprehajaj tvojega psa.

JOSIP: Prosim?

FILIP: Jaz tudi.

JOSIP: Rekli ste, da imam psa ...

FILIP: Nisem. Imate psa?

JOSIP: Ja, ampak ga nisem omenjal.

FILIP *mu vrača tablete*: Vzemite. Tudi za prisluhe so odlične.

JOSIP: Boste vzeli ... ali ne?

FILIP: Pa še kakšen stabilizator razpoloženja si predpiši.

JOSIP *mu še ponuja tableto*: Oba sva malce vznemirjena ...

FILIP: Svojim pomanjkljivostim se je težko odreči!

JOSIP: Sploh, če misliš, da si Napoleon.

FILIP: Če govoriš več jezikov, ni nujno, da si več oseb!

JOSIP: V vsakem primeru jih je treba razumeti.

Se gledata.

FILIP: Kjer se konča bolečina, se začne norost.

Se gledata.

JOSIP: Pesnik! Ja, nič ... Pokličite in se naročite. Vesel bom.

FILIP: S praznimi besedami se ne da potešit žeje, stari. Na sin ... na sin ...!

JOSIP *smeh*: Na sin ...denje! Pa zaprite za sabo.

Filip odide. Takoj za tem se Josip dvigne. Glasno.

Ej, kako ste pa sploh prišli ... noter? Pa ne, da sem pustil ... odprto?!

*Filipa ni več. Josip stopi proti vratom v sosednjo sobo in skoraj podre **Filipa**, ki tako iz sebe in zadihan priteče nazaj, da se **Josip** kar ritensko umika pred njim nazaj v ordinacijo.*

JOSIP: Ja, a še niste šli?

FILIP: Tukaj so. Povsod ... noter, zunaj ... Nisem vedel, da mi sledijo.

JOSIP: Kdo?

FILIP: Samo ne reci, da sem nor!

JOSIP: Kje pa ... Ampak ... greva pogledat. Boste videli, da ni nikogar.

FILIP: Tudi če jih ne vidiš, so! Poslušaj ... mogoče bo tekel mimo. Fak, čisto blizu so mi že prišli.

JOSIP: Bova dala injekcijo ...

Filip oprezuje pri oknu.

FILIP: Pizda, stari, v dreku sem, a ne vidiš?

JOSIP: Tile, ki bežite pred njimi ...

FILIP : Ti bežiš!

JOSIP: ... kolikokrat ste jim že ušli?

FILIP: Tišina! Zdaj grejo dol!

JOSIP: Vidite, ne vejo, da ste tukaj. Razen, če jim ne bo vratar ... (ali varnostnik?)

FILIP: Vratar?!

JOSIP: Grem preverit, če je kaj opazil ...

Filip ga potegne nazaj.

FILIP: Ne igray heroja, ker se igraš z živim ognjem! Samo en napačen gib, pa boš ...

JOSIP: Tudi tale vaš ... ni bil najbolj posrečen. Še srajco bi mi lahko strgali!

FILIP: Če ne boš tiho, te bom moral z eno potezo utišat! Lezi, sem rekel!

JOSIP: Veste kaj, bolezen gor ali dol.

FILIP: Dol! Dol!

Josip se spet obrne k vratom, Filip oba potegne v zaklon.

Glih pred cevi, kreten! Lezi, če ti rečem!

Tišina, oprezujeta.

Čisto blizu so ... pazi zdaj, pazi ... Zdaj teče mimo ... Slišiš?

Josip prikimava in odkimava obenem.

Pejt mal vase, stari! To ni šizo, to ni psiho, to je intro, štekaš? Introspekcija!

JOSIP: Ja, to pa čist štekam.

FILIP *kratek smeh*: Jaz pa ne! (*Preklop.*) Slišiš? Nič? Ja, jebiga, pol so pa res neslišni.

JOSIP: Vse tako kaže.

FILIP: Za tiste, ki niso dovolj občutljivi! Po tem se delimo ... Občutljivi – neobčutljivi.
Empatija ni kemični proces, štekaš!

JOSIP: Ja, odlično se zabavava!

FILIP: Zabava je bulšit! Malomeščansko slinjenje vsega prenažrtih kapitalističnih riti, ki daje alibi največjim brutalnostim tega sveta. Folk pa: Saj se ne da nič naredit! Kaj pa lahko en človek, vas prosim, sploh naredi?

JOSIP: Torej bova z vami vred zdravila še kapitalizem.

FILIP: Zraven pa misliš, da si duhovit!

JOSIP: Boljše, da so "oni", kot pa da človeku sledi policija, ane.

FILIP: Kdor se me bo dotaknil, se bo opekel! Samo na gumbek pritisnem! Ti ga pokažem?

JOSIP: Ni nujno ... In česa vas dolžijo?

FILIP: Česa dolžim jaz njih!

JOSIP: To je pač jasno, če ste antiglobalist.

FILIP: Blefer sem. Pa veš, zakaj? Ker je bleferje težje odpihniti.

JOSIP: Potem bo pa sploh v redu, če se jaz nekako prebijem mimo tega „navzkrižnega ognja” do vratarja. Me spustite? Saj boste še malo tukaj, ane?

FILIP: Jaz te spustim. Oni te ne bojo.

JOSIP: Bom vseeno poskusil.

FILIP: Na tvojem mestu ne bi tvegaj! Izgledajo kot civilisti, v resnici so pa najbolje trenirani specialci. Kdor nima izkušenj z njimi, misli, da so čisto navadni ljudje. Ampak jaz imam orožje ... Kje? No, kje?

JOSIP: Včasih bi človek res potreboval kakšno ... orožje.

FILIP: Vroče je pa tiktaka.

JOSIP: Nekakšen srčni vzpodbujevalnik, če prav razumem?

FILIP: Nič ne razumeš. Ampak če se prostovoljno javiš za talca, bom razmislil o tvoji prošnji.

JOSIP: Domišljeno!

FILIP: U nulo! (*Preklop.*) Odšli so. Zdaj iščejo po sosednjih stavbah.

Filip opreza pri oknu.

O, kakšen lep razgled imaš! Prava milina. (*Dol*) Kaj je, frajerji? Nisem vedel, da smo tako pomembni. Bomo videli, kdo bo dlje zdržal. (*Josipu.*) Oni ali ti. Objemi me.

JOSIP: Prosim?

FILIP: Samo en dotik, pa poletiva nad njimi. Lepo, ane?

JOSIP: Fantastično! Ampak jaz moram zdaj ...

FILIP: K vragu. Zakaj se ti pa tako mudi?

JOSIP: Nisem jaz tisti, ki ga iščejo.

FILIP: Jaz to vem, ker ti piše na čelu, ampak zunaj je tema in ... Ratatatata ...!

JOSIP: Na noben način nisem sumljiv.

FILIP: Vsi pravimo isto. V tem je vic, stari. Vsi smo brezmadežni grešniki, spočeti v najlepšem trenutku pozabe. Ko zrastemo, pa naša dušica marsina prenese.

JOSIP: Takoj se vrnem z ... samo do telefona stopim, da pokličem prijateljico. Če me sploh še čaka ...

Josip odvihra ven.

FILIP *fotografiji*: Ti bom jaz zrihtal mlajšega, bejbi.

Filip vzame iz nahrbtnika pištolo in jo skrije, nahrbtnik zapre in postavi nazaj na isto mesto, medtem ves čas opreza proti vratom in vmes govori.

Slabše igraš, kot sem si mislil, stari. Saj veva, da jih greš iskat, ker hočeš, da me odpeljejo. Ampak ...! (*Glasneje in nastopaško.*) Svoboda ni svobodna. Huda omejitev, težka obremenitev! Treba je prevzet odgovornost. (*Tišje.*) In to te zdaj čaka. (*Glasneje.*) Revolucija ni mrtva! Vrnimo ji pogum. Vrnimo pogum temu zavoženemu svetu! Konec je skrivanja, stari.

Sede na Josipov stol.

Tvoja resnica je prozorna. Vsak uspeh je prekletstvo.

Zakliče proti vratom.

Kje si zdaj? Prid, saj vem, da si tam in čakaš ... in sploh ne veš, kaj bi s sabo.

Filip čaka. Ko se Josip vrne, se zelo trudi, da bi skrtil razburjenje. Filip si v nadene nov izraz.

JOSIP: Pozdravljeni. Sem že nazaj ... Lepo, da ste me počakali. Me zelo veseli.

FILIP: Tudi mene. Dober dan. (*Po pavzi.*) In ...? Kako? Bo?

Josip je seveda presenečen.

JOSIP: Odlično! Mislim ... govoril sem s prijateljico ... oziroma nisem, ker ni bila dosegljiva in ... ja ... Očitno mi je dala prost večer in ...

FILIP *fotografiji*: Lepo, da mi greš na roko, bejbi.

JOSIP: Tako da imam kakšne pol urice in ... Skratka, vzel sem si čas ... za vas in ... lahko začneva. Ali nadaljujema, saj ne vem.

Pokaže na stol za paciente.

Izvolite ... Sedite.

FILIP: Sedim.

JOSIP: Na mojem stolu.

FILIP: Na vašem ... stolu?

JOSIP: Ja, in ne bom imel nič proti, če se presedete.

FILIP: Kam?

JOSIP *pokaže stol za paciente*: Na stol za ... obiskovalce.

FILIP *z galantno gesto pokaže stol za obiskovalce*: Kar ... Izvolite in začnite. Nimava veliko časa, zato naprej z besedo.

JOSIP: Oprostite, ampak ...

FILIP: Kaj vas muči?

JOSIP: Mene?

FILIP: Ja, verjetno ste prišli, da končno urediva to stvar.

JOSIP: Čakajte malo. Nisem prišel jaz k vam, ampak ste vi prišli k meni, ker ... pravzaprav lahko samo ugibam – zakaj ste prišli.

FILIP: Pa ugibajva skupaj.

JOSIP: Težko.

FILIP: Česa se bojite?

JOSIP *posiljen smeh*: Saj ne vem, če slišim prav.

FILIP: Za sluh boste morali drugam. (*Po pavzi.*) Ste pogosto takole razburjeni?

JOSIP: Nič nisem razburjen!

FILIP: Kričite.

JOSIP: Nič ne ...

FILIP: Tako kričite, da se vam še hlače tresejo.

JOSIP: Kaj se mi?!

FILIP: Saj, ko je človek napet ...

JOSIP: Nič nisem napet! (*Nekajkrat se prestopi na mestu.*) Hlače se tresejo, ko se premikamo. Kako se pišete? Niti predstavili se niste.

FILIP: Slaba uganka.

JOSIP: In še slabša šala! Tudi če vzameva vse skupaj kot igro, ne morete zanikat, da ste vi pred pol ure prišli k meni.

FILIP: A zato pa »vi« stojite med vrati?

JOSIP: Ker sem zamudil večerjo ... imam zdaj še pol ure in ... Ker moramo znat ločevati pomembno od nepomembnega ... ni pomembno, kdo sedi na katerem stolu, ane. Pomembno je, da sva tu. A je tako?

FILIP: Tako je. Nisva se še srečala, vendar ste omenili, da vas na nekoga spominjam. Na koga pa? Če malce pobrsKate po spominu, se boste morda spomnili.

JOSIP: Lepo, da se radi šalite.

FILIP: Petintrideset let ... pač ni šala.

JOSIP: Petintrideset let ...?

FILIP: Zadržite ta preblisk na obrazu. Zadržite ga! Ah, ne, no, ne! Pa je šel! Zakaj ste to naredili? Za hip se je zdelo, kot da imava vse rešeno! Zdaj sva pa spet na začetku.

JOSIP: Pri najboljši volji ne bo šlo!

FILIP: Se strinjam! Morala bova pospešiti »terapijo«. In tisto, kar ste prejle tako vehementno potlačili, nekako spet zbežati iz vas. Obstaja le vprašanje načina. Ki je zaenkrat lahko še stvar dogovora. Zato ... karte na mizo, stari.

JOSIP: Ne vem, kaj se greste in za kakšen nesporazum gre, ampak če se bova še takole zaje ... zapletala, se lahko zgodi marsikaj. Kot vidite, sem močnejši. A res hočete, da preizkusim svojo moč nad vami?

FILIP: Saj jih že ves čas! Razen tega mi gre ta tvoja blaziranost že orng na kurac! Rajš me daj na gobec. Odfuki me, itak sam to hočeš.

JOSIP: Vse lepo in prav, mladi mož ...!

FILIP: Pa smo spet pri »mladi mož«. Okej. Men je okej! Jaz bom zdržal, tud če še petkrat začneva. Sam ne vem, kako boš ti, stari. Ne vem, če se ti ta tvoj *game*, še spleča.

JOSIP: Lahko jih pokličem in bodo prišli po vas!

FILIP: Ne moreš. Zato se ti pa rola. Da si kdo upa to naredit tebi?! Tebi?! Sorči, kako me boš pa premagal, če misliš, da si žrtev?

JOSIP: Nekaj si tu zelo narobe predstavljate ... Ne vem, za kakšno zmago gre.

FILIP: Veš! Dost podatkov sem ti dal. Če pa ne veš, pa vprašaj! Ne? Ne! Ne bo priznal, za vraga, ne! Se bova rajš še tri dni tle jebala. Je pretežko reč – oprosti! Sorči, pizda, sam pejt res u kurac! Sploh se pa vprašaj, če si sposoben za fajt, ker sem u nulo pripravljen. To pa že počas štekaš. Zato si pa tko zmeden. Še bolj boš, to ni še nič! Pizda, kaj si mi pa dal tolk cajta, da sem se tko dobr prpravu? Petintrideset let, pizda, a veš, kolk je to dni, pa ur?

JOSIP: Vidim, da ste zrasli ob ameriških filmih.

FILIP: Še dobr, da nisem ob teb!

JOSIP: To bi bilo pa težko.

FILIP: Itak! Saj prav tripaš na tem, da si glavni. Kako boš sploh zdržal tole, ko ne odločaš niti o seb, kaj šele o men? Pizda, to pa je fenomenalen izziv za psihiatra.

JOSIP: Predaleč sva prišla ...

FILIP: In to v pol ure. Pizda, kaj šele bo? A veš, da se prav veselim.

JOSIP: Ja! Mislim ... (*Smeh.*) Ha, ha, ha ...

Filip posname Josipov prisiljeni smeh in nadaljuje v svojem načinu.

FILIP: Ha, ha! Sicer ne vem, kaj je smešno ampak ... ja ... ha, ha ... Pomaga. Smeh tko

razbremenjeni, ane?

JOSIP: Ha, ha, ha, ha ... to ste dobro opazili.

FILIP: Ne, vi ste ... ha, ha, ha ...

JOSIP: Jaz? Ha, ha! Smeh je pol zdravja, ha, ha!

FILIP: Kaj je pa druga polovica?

JOSIP: Težje vprašanje. Ampak ljudje bi se morali več smejat. Ha, ha ...

FILIP: Sploh če imajo drug družga tko radi kot midva!

JOSIP: Smeh je odlična razbremenilna tehnika, a poznamo boljše.

FILIP: To, to, preskok! Silogizem ... z napako. Končno mal brainstorminga, stari! Na, še stol ti dam.

Filip vstane in sede na stol za paciente.

JOSIP: Ja, ja ... ni lahko prit in govorit o sebi, ampak ... Sem pa vesel, da ... se spoznate tudi na filozofijo.

FILIP: Ma pejt u kurac! Jebi se ... po filozofsko, če češ! Kaj naj z resnico, če ji že vnaprej odrekamo legitimnost?! Če si me že a priori odjebal?! V naprej, pizda! Sploh je pa tole predrkavanje čisti dolgcajt! En mal telovadbe za možgane, pa nič družga. Dej bod dec, pa nared kakšen luping. Dej me vsaj pros, da te spustim ven. Pizda, pustiš, da tle oba glumiva idiota. Bod dec! Če ne, se bom resno vprašal, a si sploh normalen, pizda. Zgleda, da ne.

JOSIP: Vrnite mi te ... ključke, pa greva vsak na svojo stran. In nehajva s tem. Ampak takoj! Zapreva za sabo in kot da se nisva nikdar videla. Nič vam ne bom zameril, vi pa ne boste več prihajali sem in bo vse lepo in prav, kot je bilo do zdaj. Do prej ...

FILIP: Sam neki mi povej, kako se lahko delaš, da si isti kot pred pol ure, ko me še nisi srečal? Razlož mi to. Resno. Ker jaz tega ne obvladam ...

JOSIP: Ključke ...

FILIP: ... ker nočem obvladat. Nočem bit tak blefer, kot si ti!

JOSIP: Samo čas izgubljava. Zelo hitro se lahko dogovoriva. Koliko hočete?

FILIP: Kolikor nimaš in nisi nikdar imel. Pa tud, če bi imel, ne bi nikdar dal.

JOSIP: Imam več, kot si lahko sploh predstavljate.

FILIP: A mama ve? Tvoja! Moja je ...

Josip za hip zastane.

Vidim, da si zabeležil ta podatek!

JOSIP: Ključe od vrat ... Takoj!

FILIP: To je to. Tlačimo, tlačimo vase, pol smo pa agresivni. Saj jaz sem isti. Se bojim, da bom kar eksplodiral. Sam boš ti z mano. Bova skupaj poletela! No, kje imam bombico? Išči, išči bombico.

JOSIP: Dost zajebavanja!

FILIP: Kjuče od vrat hočeš? Od kakšnih vrat? Od vrat ordinacije? Oprostite, nobenih vaših ključev nimam.

JOSIP: Tole je pa res samo še za na gobec!

FILIP *spakedrano*: Ne razumem vas. Ja, morda so naju pa »oni« zaklenili. Tisti, ki mi sledijo.

Josip sproži roko, Filip odskoči. Merita drug drugega.

Pazi, ker sem res oborožen.

JOSIP: S čim, če smem vprašat?

Filip se premika k mestu, kamor je skril pištolo.

FILIP: Z resnico, ki je ti nočeš priznat!

JOSIP: Ah ...! (*Smeh.*) Dokler ni bomba ...!

FILIP: Je pa ... pištolca. Ha, ha, ha ...

Filip potegne pištolo in jo nameri v Josipa, ki presenečen obstane.

Zatemnitev.

3. *Sobota zjutraj.*

Filip sedi na stolu, z nogami prekržanimi na mizi, in se igra s pištolo. Josip sključen na nasprotni strani mize z glavo obrnjeno v tla. Filip poudarjeno, medtem ko z nogo odriva fotografijo proti Josipu.

FILIP: Kaj je ona meni, če jaz nisem nič njej? (Po pavzi.) Lep rebus ...

Josip se nenadni dvigne in pograbi okvir.

Spusti! Daj jo nazaj! Nazaj!

Josip okleva. Vrne okvir s fotografijo na mizo.

Da je vsaj kaj lepega med nama.

Josip sede.

Prvo noč zdrži vsak. Druga bo težja ... Zate.

JOSIP: Ne vem, če se splača podcenjevat nasprotnika.

FILIP: Ti hočeš, da sva nasprotnika!

JOSIP: Kaj pa sva ...

FILIP: Povej, če si upaš ...!

JOSIP: ... če mi grozite s pištolo?

FILIP: Ne bi jaz meni o podcenjevanju, ker tko podcenjuješ svoje paciente, da se včeraj nisi niti spomnil, da bi me vprašal, če ti lahko posodim mobitel.

JOSIP: Bojim se, da ste imeli slabe izkušnje, s kakšnim od mojih kolegov. Zelo mi je žal.

FILIP: Nor je, kdor ima drugega za norca!

JOSIP: Svoje diagnoze lahko zadržite zase, nimam nič proti.

FILIP: Hvala enako! Ker še potrjene zdravstvene nimam ...

JOSIP: Orožnega lista pa najbrž tudi ne.

FILIP: Imam pa ...

Vzame iz žepa svoj mobitel in ga obdrži v roki.

Jih boš poklical z mojega ali s ... svojega?

Vzame iz žepa še Josipov mobitel.

Ne? Tud 113 ne ...? Prav! Ne bom nič užaljen.

Pospravi mobitela nazaj v žep. Vzame nahrbtnik.

Kurčevo, ne, ko se znajdeš v situaciji, ki je ne obvladaš.

JOSIP: Nikar ne mislite, da me obvladate, če mi mahate s pištolo pred nosom. Ampak če je to tisto, kar hočete ...

FILIP: Jaz hočem samo, da priznaš! Da sestopiš s tega kurčevega piedestala ... Pa da me gledaš v oči, ko govoriš z mano, to hočem! Mama me je učila – podčrtano – mama, da boš lažje asociiral, da moram gledat človeku v oči, ko govorim z njim.

JOSIP: Ni vas pa na-učila, da je treba vikati tistega, ki ga ne poznaš.

FILIP: Ata Freud bi rekel, da napredujeva ... Rekel si poznaš.

Vzame iz nahrbtnika kruh in sir.

Nisem jedel, odkar je ...

Josip se dvigne.

Sedi!

Josip sede. Filip odtrga kruh in sir in mu ga ponudi.

Imam bolj čiste roke kot ti.

JOSIP: Nisem lačen.

FILIP: Jej, dokler imaš kej. Provianta je samo za en dan.

JOSIP: V kopalnico moram ...

FILIP: Najprej bomo jedli, potem bomo pa kakali, je rekla mama. Bila je pravična in lepa.

JOSIP: Vse naše mame so ...

FILIP: Tebe tvoja še dojila ni!

Josip se spet dvigne

Samo najmanjši gib ...!

Josip sede.

JOSIP *po pavzi*: Verjamete v revolucijo?

FILIP: Bulšit. Človek je najbolj nevaren sam sebi. Lastnost množice določa vsak posamezen subjekt. Mozaik je sestavljen iz unikatnih delcev. Nenadomestljivih. Jaz sem nenadomestljiv v sebi. Moja usoda določa tvojo, nezamenljivo se določamo. Vse je že zapisano, razen česar nismo izkoristili kot možnost. Nismo hoteli, nismo želeli. Usoda je vsota preteklih dejanj, nikdar izkoriščenih možnosti. Vsak ima možnost izbire. Neskončnost je določljiva zgolj v sebi.

JOSIP: Ni treba delat disertacije iz vsakega odgovora. Sploh če ne odgovarjate na vprašanja.

FILIP: Kaj pa, če ti spuščam meglo, da bi še bolj zmedel tvojo diagnozo. Na to pa nisi pomislil, kaj?

JOSIP: Sem. Kaj pa naj žrtev drugega počne, kot ... da se ukvarja s svojim krvnikom.

FILIP: Slaba šala.

JOSIP *po pavzi*: Nekam hitro so včeraj izginili tile vaši ...

FILIP: Mali zeleni. Edino, kar moraš vedet, je, kako jih pošlješ stran, ko te začnejo preveč jebati v glavo. Ampak jaz jih mam pod kontrolo. (*Smeh.*) Spet ne veš, pri čem si! (*Po pavzi.*) Po zajtrku paše požirek.

JOSIP: Ne pijem alkohola.

FILIP: Kar na suho mrcvariš ljudi? Namesto kavča si omisli šank, boš videl, kako veselo ti bojo odpirali dušice, boš moral delat še nočno.

JOSIP: Jo že delam.

Filip zlaga stvari nazaj v nahrbtnik.

Nisem prišel na večerjo, nisem je poklical ... Iskala me bo. Mogoče bi bilo le dobro, da skleneva dogovor, preden se kdor koli pojavi. Dobro za vas ... mislim.

FILIP: Glede na to, kako si dolgočasen, bo vesela, da te ni. Ne piješ, ne kadiš ... fukaš pa sam še s taplavo tabletko. Pokaži nohte! Podplate imaš čiste? Za zaspat, za zaspat!

JOSIP: V kakšnem drugem kontekstu bi lahko bili celo duhoviti.

FILIP: Kolk keša moraš imet, da ti tako širokogrudna pička zleze v naročje? Sam ma umetne, saj to veš ...

JOSIP *se požene čez mizo*: Preklet psihopat!

FILIP *ga ustavi z naperjeno pištolo*: Ej pizda, stari, še ena taka, pa boš mrtev. Sedi! Nazaj.

Filip repetira pištolo. Josip se težko premaga, vendar sede.

Ko pride, si jo bom, psihopat zagamani, vzel tule na mizi. V eni roki bom držal njeno lepo glavico, v drugi pa pištolico. Da boš lažje rešil rebus, ki sem ti ga zastavil. Ni smešno? Ni.

Filip tudi sede.

Ko je preveč stvari, ki se jih ne da razložiti, si je najbolje oddahnuti. (*Po pavzi.*) Si se že odločil, kakšno osebnostno motnjo imam?

JOSIP: Glede na kombinacijo, si mislim, da se še lahko pogodiva. Povejte, koliko hočete.

FILIP: Hočem ... oporoko.

JOSIP: Oporoko ...?

FILIP: Ja. Še prej se pa ... sezuje.

JOSIP: Kaj?!

FILIP: Sezuje se.

JOSIP: Kaj?

FILIP: Čevlje.

JOSIP: Čevlje?

FILIP: Svoje.

JOSIP: Kaj? Moje čevlje, kaj?

FILIP: Če jih potrebujem, se sprašujem.

JOSIP: Vse lepo in prav, ampak ... ne potrebujete jih, saj imate svoje.

FILIP: Če česa ne vem ali ne razumem, se sprašujem. Je to normalno?

JOSIP: Je. A jaz moram zdaj na wc!

FILIP: Ampak vprašanj je vedno več, in dlje ko se sprašuješ, manj razumeš. Tudi to je normalno?

JOSIP: Je, čeprav ...

FILIP: Potem je to, da je nekdo normalen, enako verjetno, kot da ni?

JOSIP: Malce čudno sklepanje, ampak, ja ...

FILIP: Zakaj potem misliš, da jaz nisem normalen?

JOSIP: Kako ste pa zdaj to ...? Nič nisem rekel s tem v zvezi. Glejte, mladi mož, na ta način ... kdo je in kdo ni, in kaj je, če tisto ni, kar je, oziroma bi lahko bil, čeprav v resnici ni. Tako ne bova ... vam, kar povem, če morda mislite ... Na ta način ne bova prišla nikamor. Zato ...

FILIP: Pomeri ti moje!

Filip se sezuje. Ga pogleda, po pavzi.

Z nogavicami ali brez?

JOSIP: Hvala, ne bi.

FILIP: Dobri čevlji so, ne tiščijo.

JOSIP: Ni vsak čevelj za vsako nogo! Premajhni so.

FILIP: Preveč so shojeni, premalo bleščeči za tvoj okus?

JOSIP: Ne, čisto v redu čevlji so, samo ...

FILIP: Oprosti, ker si nisem mogel privoščiti boljših. Vseeno pomeri.

JOSIP: Ne smete mi zamerit, vendar ... niso povsem po mojem okusu. Kako bi rekel, nič skupnega nimam z vašimi čevlji.

FILIP: Ne moreš vedet, dokler ne poskusiš.

JOSIP: Zelo lepo se igrate z besedami! Ampak zakaj se sploh ukvarjam ...! Vas je ona poslala?

FILIP: Ne žali moje domišljije in ne obremenjuj svoje verodostojnosti, stari!

JOSIP: Kdo to govori? Kako vam je sploh ime? Niti predstavili se niste!

FILIP: Mogoče sem se res prišel ... samo igrat. Vedno izbiramo med bolečino in ničem.

JOSIP: Ne vem, kaj vam je vaša mama govorila o meni. Ampak gre za hud nesporazum. Ki bi vam ga rad pojasnil. Tole namreč nima najmanjšega smisla. Opravičujem se, če sem vas prizadel, vendar tudi vi ...

FILIP: A se greva zdaj že družinsko terapijo?

JOSIP: Situacija je težka. Za oba. Pogovorila se bova. A prej moram res v kopalnico ... Eno uro vas že prosim.

FILIP: Kdo sem, ki te pozdravljam kot tistega, ki bi moral biti? Kdo si, ki me odslavljaš kot tistega, ki nisem. Nov rebus.

JOSIP: Očitno je, da ste zadnje čase utrpeli hudo izgubo ob smrti ... matere? In ... Ne glede na vse, kar se je zgodilo ... ne glede na tole vaše mahanje s pištolo, vam ... Lahko vam pomagam, mladi mož. Samo ... najprej bi res odtočil ...

FILIP: Solzo v sekret.

JOSIP: Če bi šlo samo za solzo ...

Josip se počasi dvigne.

Pa ne morem več zdržat. Mi je že slabo. Potem se pa lahko vse pogovoriva. Samo spustite me, za božjo voljo.

FILIP *po pavzi*: Okej. Če misliš, da boš ... zmogel?

JOSIP: Bom poskusil.

Josip počasi in previdno vstane in odide v kopalnico. Filip se, medtem ko govori, pripravi s pištolo.

FILIP: Kdo pa pravi, da se morava razumet? Tvoja izhodiščna točka je diametralno nasprotna

od moje. Že a priori nastavljaš introspekcijsko mrežo, v katero loviš deviacije in senzacionalne podrobnosti, ki jih pretvarjaš v izvid. Tvoje stališče determinira samo s splošno prakso usklajene rešitve. Mene pa zanima človek kot del univerzuma! Ne pa stanje dopamina in serotonina v možganih. Razumevanje nima zveze s spoštovanjem. Spoštujem lahko, tudi česar ne razumem. To sem ti še hotel reč, preden ... preden ...

Filip skrije pištolo.

JOSIP *na pragu kopalnice*: Zato, da bom poslušal vaše nebuloze, boste plačali vi meni, ne pa jaz vam.

Josip se približuje Filipu. Ta se sunkovito dvigne. In mu podstavi nogo.

FILIP: Jaz sem svoje že zdavnaj odplačal! Zdaj si ti na vrsti.

Josip pade. Sprej za obrambo, ki ga je imel v roki, pade na tla. Josip ga hoče pobrati. Filip potegne pištolo.

Prasec! Sem te opozoril?! Dvigni se! Na noge! Počasi ... to ... Do zida ... Do zida ...

Medtem ko se mu Filip približuje, se Josip dvigne in umika.

Sem ti rekel, da me ne podcenjuj, ker obvladam. Zelo dobro sem pripravljen. (*Pobere sprej.*) Nimaš šans, stari! Če igraš na presenečenje, moraš tudi koga presenetiti!

Filip se približa Josipu. Ga pošprica s sprejem v oči. Josip zatuli.

Čas je, da ti priznam, kar že veš, da nisem noben kurčev antiglobalist!

Tišina. Samo Josipovo ječanje.

Pa tud disertacije iz Ojdipa ne delam!

Zatemnitev.

4. Sobota ponoči.

Josip je očitno sede zakinkal. Filip za mizo dela aviončke iz kupa papirja, ki ga ima pred seboj. Vzame prvega in ga nameri v Josipa.

FILIP: Ko te ni, te pogrešam, ko si tu, te pa ne prenašam. (*Vrže prvi avionček.*) Vse je, kot

mora biti.

Vrže drugi avionček.

Pa ti? Si me sploh kdaj ... pogrešal?

Vrže tretji avionček, ki zadene Josipa.

Vsak dan bi se lahko zmotil in me prišel obiskat.

Še nekajkrat zadene Josipa, ki se ne umika.

Vem, da bi se šel ti rajši ladjice potapljat, ampak ... Zdaj so na vrsti avioni. Vau, si videl ta luping! Ladjice se bova šla zjutraj, prej pa še z avtomobilčki ... Na živce mi greš! Čeprav celo štekam, da ti je že dolgčas. Men tud! Ko se bova šla kavbojce pa indijance, bo bolj zanimivo, ker ti bom vzel skalp.

JOSIP: Ne boste me sprovocirali. Jaz sem vam svoje povedal.

FILIP: Odsotnosti se ne plačuje z denarjem!

JOSIP: Potemtakem pa res izgubljava čas.

FILIP: Na onem svetu si ga boš moral vzeti tudi za tiste, ki jih na tem nočeš poznati!

JOSIP: Na vašem mestu bi bil previden in bi upošteval le tisto, kar se da dokazati. Posledice zgrešenih obtožb se lahko izkažejo kot katastrofalne. Vendar ne bom ukrepal, če mi vrnete stvari. Izbira je vaša. Ključ in ...

FILIP: Kartoteko!

JOSIP: Ste jo prišli zamenjati? Potrebujete potrdilo, da ste zmanjšano prišteveni? Takoj vam ga dam.

FILIP *zgrabi okvir*: V tem usranem okvirju bi moral biti tvoj pes!

JOSIP: Če si se ga samo dotaknil, boš obžaloval ne samo besedo, ampak misel, ki je še nisi izrekel!

Filip zaluča okvir v steno.

FILIP: Ni lepota, če se ne razbije!

Okvir ostane cel.

Ampak čistokrvna plastika.

JOSIP: To se ne bo dobro končalo. Prenehajte! Prenehajte, dokler se res kaj ne zgodi.

FILIP: Ne moreš več? Sem ti rekel, da bo druga noč težja zate. Sam si kriv. Vse podatke imaš, lahko bi me povabil na večerjo in bi se normalno pogovarjala. Pa si me imel raje za norca.

JOSIP: Kdo je imel koga za norca?!

FILIP: Če te ne bi zaklenil, me še povohal ne bi!

JOSIP: Naj verjamem kar vsakemu idiotu, ki stopi čez prag in zahteva ... oporoko?!

FILIP: »Otroci in norci zmeraj govorijo resnico!«

JOSIP: Ne eno ne drugo niste!

FILIP: Sem. Vzbujam ti radovednost in odpor. Vedno ponavljajoče se isto.

JOSIP: Pa menda ne pričakujete, da se vam bom zahvalil, ker me nadlegujete?

FILIP: Duša ima domišljijo. In če se senci spogledata, se lahko vsaj nasmehmeta druga drugi.

JOSIP: Kot muha, kot stenica se ti zaleze! Jaz nimam nič z vami, jasno?!

FILIP: Včasih sem mislil, da boš prišel, če bom vse naredil prav.

JOSIP: Kako dolgo ste načrtovali tole?

FILIP: Spotikaš se ob svoje, ne moje stopinje! Usoda je vsota preteklih dejanj. Tudi za vedno neizkoriščenih možnosti.

JOSIP: Marsikdo bi verjel, da tega ne delate pri polni zavesti. Jaz pa vam zagotavljam, da obstajajo veliko elegantnejši načini za dokazovanje norosti. Ampak pazite, da se ne opečete! Lahko je izgubiti nadzor nad sabo. Rob, ki nas ločuje od stvarnosti, je tanek in mamljiv. Ko stopaš nanj, se ti zdi vse skupaj kot igra, in prepričan si, da boš na enak način sestopil. Pomota! Ko enkrat izgubiš občutek za stvarnost, ti ga ne povrne noben bog.

FILIP: Odgrizni si prste, stari!

JOSIP: Škoda vas je. Lep fant ste.

FILIP: Prste, ki kažejo, bi si moral odgriznit. Še prej pa trpet, trpet na glas, pred očmi! To je ključ ... do srca, ki ga nimaš!

JOSIP: Lahko pa zapišem, da je z vami vse v redu, in vam zagotovim, da se vam ne bo nič zgodilo ... Odvisno od tega, kaj hočete ... od tega, kakšno potrdilo rabite. Ampak to je moja zadnja ponudba. In ne vem, zakaj bi se sploh razburjal. Saj verjetno me niste prišli ubit. Če pa, ne morem nič proti temu.

FILIP: In jaz sem te čakal? Tebe ... sem čakal? Vsak večer ... z umitimi zobki in lepo postrizhenimi nohtki. Prosil sem Boga, naj ti sporoči, da sem priden in da te imam rad in naj te že pripelje, ker bom drugače umrl. Prosil sem ga za božič, za novo leto, za rojstni dan, če si lahko ti moje darilo. Pa te ni bilo. Ko sem zrasel mi je postalo jasno, da me ne marata ne ti ne Bog. (*Po pavzi.*) In tako najprej zasovražiš sebe, potem pa še svet. Če ne bi mama, če ne bi mama ...

JOSIP: Moje iskreno sožalje.

Tišina.

FILIP: Ne boš je pozabil!

JOSIP: Sploh ker se je niti več dobro ne spomnim.

Tišina.

FILIP: In če sem ...? Če sem res ...?

JOSIP: Niste!

FILIP: Kaj boš naredil, če sem ..., mislim, če bi jaz ...

JOSIP: Zagotovo vem, da niste!

FILIP *po pavzi*: Vedno sem si želel, da bi mi bral na glas.

JOSIP: Jaz pa ne, in zato nimam otrok.

FILIP: Samo kot mrtvak bi bil sprejemljiv zate. Ampak nisi več tisti, ki si bil. Naselil sem se vate. Za vedno. Za vedno nezavedno.

JOSIP: Kaj pa, če nisem tisti? Kaj, če se maščujete nekemu, ki sploh ni grešil? Vztrajam pri dokazih! To bi morala storit že vaša cenjena mati, pa se je sklicevala na ne vem kakšen ponos. Vedno je delala drame. To imate po njej. Vendar vam ni treba ponavljat vseh njenih napak! Zakaj bi morali ljudje, ki ne ustrezajo drug drugemu, živeti skupaj. Si

predstavljate, da bi midva živela skupaj?! Bilo bi enako kot z vašo materjo. Lahko bi se le do konca požrla. Na srečo sva se prej razšla. Še preden je zanosila! In to je tisti ključni podatek, ki ga bova morala preveriti. Do takrat boste pa dali lepo mir! Obžalujem, da vas ni naučila niti najbolj osnovnih manir, kot recimo, da je treba bit prijazen s tistim, ki od njega kaj pričakuješ. Potem ne bi kot lopov vdrli v mojo ordinacijo in lahko bi se normalno pogovorila. Vse bi vam razložil, vse! Tako pa – ne! V življenju je treba znat reč – ne. Sebi in drugim. Ne, ne in ne! Ko vzameš kredit, najprej vprašaš za obresti in šele potem se odločiš. Kaj pa mislite?! Glede na posel, ki ga opravljam, bi me že zdavnaj požrli. Plačajo te, da bi mislil namesto njih, v naslednjem trenutku pa se že začnejo pritoževati nad tabo. Svetujem vam, da ustavite to nesmiselno gonjo, preden se dokončno ne spremeni v agonijo. Verjamem, da ste marsikaj preživeli, vendar tudi največje trpljenje ne opravičuje agresije. Prepuščanje zgolj trenutnemu navdihu pomeni le, da človek slepo zaupa svojim instinktom, kar pa je fatalno in povzroča največje katastrofe.

FILIP: Si se kdaj vprašal, kaj veš o revežih, ki jim z enako napihnjeno gotovostjo, kot jo ves čas kažeš meni, predpisuješ diagnoze? Najprej bi si moral pljunit v obraz, bi si moral odrezat jezik, bi si moral izkopati oči, bi si moral pohabit roke in noge, da bi lahko naložil še njihov križ na svojega. In ko bi oba nosil nekaj postaj, šele takrat bi se lahko vprašal, kaj tvojemu jemlje težo, da je njihov toliko bolj težak! Gospod doktor pa raje dvigne nos, stisne rep med noge, svoj ubogi ožuljeni rep, sede na pedestal in s čarobno paličico predpisuje obsodbe!

Tišina. Gledata se. Nenadoma Filip vrže pištolo na mizo.

Dost!

JOSIP: Kaj?

FILIP: Dost je teh ravbarjev pa žandarjev.

JOSIP: Kaj?!

FILIP: Vse sva si povedala.

Josip pograbi pištolo.

Ubij me! Vzem pištolo, pa me ubij, če me tko sovražiš.

JOSIP: Kdo vas sovraži? Kaj je zdaj to?

FILIP: Ne grem se več. Bruha se mi.

Josip nameri pištolo v Filipa.

JOSIP: Izpraznite žepe. Izpraznite žepe, sem rekel. Hitro!

Filip izprazni žepe. Na mizo da nekaj malenkosti. Papirčke, ostanke ...

Še. Še! Drugi žep. Kje so ključi? Obrni žep, obrni ga! Mobitel? Pizda ti materina, kje so stvari? Mobitel? Moj mobitel?! Kam si dal? Govori! Ruksak. Izprazni ruksak! Še. Še ... Stresi ven. Do konca. Kaj je to?

FILIP *prazni nahrbtnik*: To so igrače in risbice zate. Pa dnevnik ... zate. Nastajal je ... ja, kar velik let ...

JOSIP: Kje so ključi?!

FILIP: Ključi?

JOSIP: Ključi od moje pisarne, ti kurac mali zajebani!

FILIP: Ti bom povedal, če mi boš bral.

JOSIP: Kaj si rekel?!

FILIP: Ampak samo na glas velja.

JOSIP: Ubil te bom! Res te bom ubil!

FILIP: A tko kot sem jaz tvojga Feliksa?

JOSIP: Kaj si?

FILIP: Razrezal sem ga ... na koščke.

JOSIP: Lažeš!

FILIP: Z največjim užitkom sem ga ...

JOSIP: Preklet terorist!

FILIP: Oprosti, ker sem sfaširal tvojga psa.

JOSIP: Ti bom jaz dal! Pankrt hudičev!

FILIP: Ubij me, oče. Streljaj.

Filip se smeji in se hitro umakne, Josip se požene za njim. Ga ujame in mu nastavi pištolo pod brado.

JOSIP: Mi ni treba. Ker te lahko zlomim na fin način. Tako da boš za zmeraj pozabil ..., da bova oba pozabila, kdo si! Do konca življenja ne prideš ven! Si boš ti zapomnu, pankrt hudičev, koga si ti muču!

Josip udari Filipa z ного, da ta pade.

FILIP *ko se na pol dvigne*: Zakaj me ne maraš, oče?

JOSIP: Če si se ga sam dotaknu ... mojga Feliksa!

FILIP: Ne me tepst! Sej ti nisem nič naredu ...

Filip leze vase. In se trese. Spregovori v dikciji štiriletnega otroka.

Ne me tepst. Ne me ... ! Ne me ... A ... ti ...? A ... ti ... ti ... A ti?

JOSIP: Kaj?

FILIP: A ... ti?

JOSIP: Kaj ... a ti, a ti ...? Kaj?!

FILIP: A ... ti ... A ti ... si hud?

JOSIP: Ja!

FILIP: Sej bom priden.

JOSIP: Boš, ja.

FILIP: A ... ti. *(Po pavzi.)* A če bom skoz priden, boš pa ... ati?

JOSIP *tišje*: Ne vem ... *(Glasneje.)* Jaz nisem ... ati, veš.

FILIP: Zakaj pa nisi ti ... a ti ... a ti ... si?

JOSIP: Josip. Jaz sem Josip. Kako je pa tebi ime?

FILIP: A je v službi ... v službi je še ... ati?

JOSIP: Ja. Aja, pa je res, ja ... v službi je še. Skoz je v službi.

FILIP: Čist skoz. Sploh ne pride domov.

JOSIP *zase*: Fantastična oblika regresije.

FILIP: Sam ti si pršou ... k se ti mal hecaš, ane?

JOSIP: Ne. Pravzaprav, ja. Ja. Hecam se. A ti si pa Filip, ane?

Filip pobere papirnat avionček s tal.

FILIP: A se greva zdej z aviončki. Bom šou pol kakat.

JOSIP: A ti ne maraš hodit na stranišče?

FILIP: Ne, k se barva na vratih dol trga, pol pa k ne morem kakat, jo pa trgam.

JOSIP: A je mami pol huda?

FILIP *vrže avionček*: Prtiskam, pa noče it ven, k me boli. Dej še ti vrž!

JOSIP: Še pritiskaj. Močno pritiskaj. Bom takoj nazaj.

FILIP *vrže avionček*: Ne moreš it, ker je biu luuupiiiiing! Pa še eden, glej!

Josip se ustavi na pol poti do omare.

JOSIP: Dobro ti to znaš.

FILIP *mu da v roko avionček*: Pa še ti dej enga.

JOSIP: Kolk si pa ti star, Filip?

FILIP *pokaže štiri prste*: Ja, tolk. Dej ga vrž u zrak.

JOSIP: Velik fant si že.

FILIP: Ja. Vrž ga.

Filip vrže avionček. Josip se mu pridruži. Nekaj časa se tako v tišini igrata.

Pa sej znaš.

JOSIP: Ja, ampak zdaj bo pa dost. Ti se kar igray ...

FILIP: Al bi se šla rajš z avtomobilčki. Dej hitr. Hitr. Natanki bencin. Hitr ... K je formula.
Pa moraš zlo hitr. Dej ... formula je ... Fijuuuuu ... Fijuuuuuuu ... Brrrrmm ...

JOSIP: Fijuuu ... Fijuuuu ...

FILIP: Jaz bom zmagal. Zmagal bom. Prehitevam! Pazi, k ti je guma stran padla!

JOSIP: Guma?

FILIP: Dej, k ti jo bodo zamenjal. Zadnji krog ... Prehitevam ... Brrrrmmmm ...

JOSIP: So mi jo že. Gremo, formula ... Brrrrmmmmmm ...

FILIP: Ne moreš ti, k je bla nesreča. K so se zaletel! Pazi, hiter voz ... U, sem ti reku. Nesreča ... nesreča ...

JOSIP: O, ja. Grem jaz po pomoč. Fijuuuuuu, kar z letalom grem ...

FILIP: Ja, pejt, pa čokolado prnes.

JOSIP: Ja, ti pa pazi na ranjence. Bom pripeljal čokolado, ja.

FILIP: Okej. Bom jaz zatačas še bencin tankou.

Josip hitro stopi po injekcijo. Filip ostane sključen, se dela, da se igra, vendar ga na skrivaj opazuje.

Jaz sem že tankou. Grem zadnji krog. Vozm ... Najbolj hiter.

JOSIP *pripravlja injekcijo*: Ja, ti kar daj. Ranjenec je že v bolnici. Vse so že pozdravili

FILIP: Zmagal sem! Prvi sem. Prvi u formuli! Prvi. Mami, a slišiš!

JOSIP: Ja, bravo. Bravo! Zdaj boš pa dobil eno lepo nagrado.

FILIP: Nagrado ... čokolado!

Josip se vrne.

JOSIP: Kdo je zmagovalec? Kje je zmagovalec?

FILIP: Ja, jaz sem.

Josip prime Filipa za roko. Malce počaka, nastavi injekcijo, ko Filip zamahne z roko.

JOSIP: Daj mi roko ... Stegni jo ... No, daj ... lepo ...

FILIP: Nagrado! Čokolado za nagrado! Mami, mami, prid še ti! Jošt bo dobil nagrado!

JOSIP *potegne Filipovo roko*: Jošt?

Josip že skoraj zabode injekcijsko iglo Filipu v roko, ko ga ta v hitrem zamahu preseneti, vzame injekcijo in jo silovito zapiči Josipu v trebuh. Josip zavpije.

FILIP: Pet nula zame. Slab si, ati, slab ...!

Zatemnitev.

5. Nedelja zjutraj.

Josip in Filip ležita tesno drug ob drugem, skoraj objeta in spita. Filip se predrami. Vendar se tudi takoj potuhne, ko uvidi, da se prebuja tudi Josip. Pištola je na tleh ob Filipu. Josip se zelo počasi in previdno dviguje. Vidi se, da je utrujen. Zagleda pištolo. Manevrira kar se da previdno, da bi prišel do nje. Ko že stegne roko proti njej, jo Filip pograbi in se na hitro pobere na noge.

FILIP: Slab reakcijski čas! Žal mi je.

Josip obsedi na tleh. Gleda predse. Filip sede na stol. Tišina.

Sva se kar naspala, a?

Josip nekaj zamomlja in se nasloni na mizo. S hrbtom je obrnjen stran od Filipa. Tišina. Pobere papirnati avionček in ga razpre. Notri je otroška risbica.

Takšno lepo nedeljsko jutro je ... zunej, ti pa taka depra. (Po pavzi.) Zdej vsaj veš, da niso nedolžne te tvoje arcnije. A ti je slabo? Tud. A te glava boli? Tud. A se ti kej rokce tresejo? Tud.

Filip gre v kopalnico in se vrne s kozarcem vode.

A si kej žejen ...?

JOSIP *vzame kozarec*: Hvala. (Pije. Potem.) Od kod vse to veste?

FILIP: »Veš«! Dost je blo vikanja, stari.

JOSIP *po pavzi*:: Od kod vse to ... »veš«?

FILIP: Ti bom pol natančen razložu. Zdej pa ti men povej – zakaj me ne maraš?

JOSIP *po pavzi*: Ne vem, kaj ti je Danica ... kaj ti je mama govorila o meni.

FILIP: Same lepe stvari. Preveč lepe. Pizda, ker zdej, ko te gledam, ne morem verjet ... da je imela lahko rada tazga kretena.

JOSIP: Normalno je, da se postavljaš na njeno stran. Vsak otrok bi se.

FILIP: A ti kej poslušáš, pizda?! Zagovarjala te je do smrti. Ti, pizda, pa nisi pršou niti na njen pogreb.

JOSIP: Res mi je žal.

FILIP: Ne, ti ni.

JOSIP: Nisem vedel, da je ...

FILIP: Si!

JOSIP: Lahko se pogovoriva. Ampak na človeški način.

FILIP: S tabo, pizda? K si včeri tulu, da me boš ubil?!

JOSIP: Ti mi boš očital?!

FILIP: Še pred smrtjo je bla lepa.

JOSIP: Zelo je bila lepa. Imela je takšne ... vranje črne lase kot ti. Dolge. Neukrotljive. Vsa je bila divja ...

FILIP: Kot jaz? Dej me mal pohval, no. Ne moreš. Taka pizda si, da ne moreš pohvalit svojga lastnga sina.

JOSIP: Kar govoriš, je seveda vse ... Ja, vse preveč pretirano, Filip.

FILIP: Sam maš prou, veš. Čist prou maš, kaj me boš hvalu, če nisem tvoj sin.

JOSIP: Razumem, da si užaljen. Vso pravico imaš, da si jezen, ampak ...

FILIP: Jaz nisem tvoj sin, stari.

JOSIP: Daj, Filip, no.

FILIP: Zdej me kličeš, Filip, ko ti pravim, da nisem Filip!

JOSIP: Kdo pa si?

FILIP: Jošt.

JOSIP: Jošt? Kakšen Jošt?

FILIP: Jošt Novak. Filipov brat, no, polbrat. Sej veš, da je imel Filip, da sem imel jaz – polbrata.

JOSIP: Nikar, Filip, nikar.

FILIP: Jaz sem Jošt. Filip je bil pet let starejši od mene. Ista mama. Drug foter. Ampak isti kaliber fotra, kot si ti. Dvakrat se je zajebala, ta najina matka.

JOSIP: Filip, življenje prinese in odnese. Le redko se zgodi, kaj od tistega, kar smo načrtovali.

FILIP: Jaz nisem Filip! Mogoče sem kdaj hotu bit on, ampak nisem – Filip! Jaz sem Jošt. njegov brat.

JOSIP: Kdo si hotel bit? Filip, ti si res ... Se bojim, da imaš res ... težave. Saj to ni nič takega, veš. Velikokrat se zgodi, da ...

FILIP: Dej sam spizdi, stari! Tole ti pustim, kar sem ti prnesu, in grem. Ti boš pa lepo tle počaku svojo medicinsko sestro do jutri zjutri. Res se jebi. Nočem te več videt.

JOSIP: Vse bo v redu. Boš videl. Pomagal ti bom. Priznal bom očetovstvo. Saj sva odrasla. Zmenila se bova kot dva moška.

FILIP: Pizda, zdej to govoriš?! Zakaj pa nisi tega prej naredu? Petintrideset let si mel cajta.

JOSIP: Nisem. Žal mi je, da nisem. Obžalujem. Ampak se da še marsikaj popraviti. Občutek imam ... občutek imam, da bova midva ...

FILIP: Pa sej nisem nor, da ti bom verjel!? Pizda, sam spomn se, kako si tulu, da me boš zaprl v norišnico. Svojga lastnga sina?! Ej, a si ti normalen?! Pizda. Še dobr, da nisem res tvoj sin.

JOSIP: Pomagal ti bom. Filip, res ti bom pomagal. Oba sva ... Saj ni čudno. Že tretji dan sva

... Se mi res že vse čudno meša v glavi.

FILIP: Ja, tko se to začne. Ampak tole sranje ... ti napadi, to se je dogajal pa Filipu. Ne men! Velikrat sem to videl pri njem. Bilo je grozn. Pizda me je blo strah. Prvič ga je zabrisal po tleh sred kuhne. Iz čistga mira, In pol ... No, pač. Hotu sem mu pomagat ... Šel sem celo študirat, pa nisem ... Ampak sem pa še tebe prepričal. Se spomniš, kako sem v petek uletu k teb? H gospodu psihiatru!

JOSIP: Težko bom pozabil.

FILIP: Sej ne boš. Nikol več ne boš pozabu Filipa pa mene.

JOSIP: Vem, da nočeš nič za pomiritev ... Samo molčiva, molčiva in si malce odpočijva. Ti prinesem vodo?

FILIP: V ponedeljek smo ga pokopal.

JOSIP. Koga zdaj?

FILIP: Filipa.

JOSIP: Kaj ti govoriš, Filip, kaj ti govoriš? Kaj pa če vzameva oba nekaj čisto/zelo blagega za pomiritev? Morava se pomirit.

Josip gre k njemu. Ga hoče prijet za roko.

FILIP: Pofuki se u glavo! Jaz nisem tvoj! Filip, štekaš? Jaz sem njegov polbrat, ime mi je Jošt. Pišem se pa Novak. Vesel bod, da te ni Filip nikdar srečal. Čeprav je skoz načrtoval. Sva oba načrtovala. Ampak dobr, da te ni spoznal. Ker si čist navadna cunja!

JOSIP: Prosim te, da nehaš tako govorit. Vsaj za hip se ustavi. Kdorkoli že si. Filip ...

FILIP: Filip je naredu samomor.

Dolga tišina. Sprememba. Tišina. Josip je popolnoma zmeden. Filip sprememba.

Tuki je še nekej njegovih stvari ...

Filip odpre nahrbtnik, ven jemlje različne stvari, nekaj igrač, knjigo, otroške risbice ...

Včasih sem moral tolk poslušat o teb, da se mi je že zdel, da si moj fotr, ne njegov. Sej se mi smiliš. Si pač pička, brez atoma usmiljenja v sebi.

Josip se dvigne. Naredi korak in zastane. Prime se za srce in počasi sede ...

Kako je hrepenel, kako te je čakal, ti pripravljaj presenečenja, izdeloval stvari zate, kako se je bal, da ti ne bo všeč, kar ti je narisal, kako je bil sam, ker te ni blo. Kako si sploh zdržal? Nisi mel časa?!

JOSIP *po pavzi*: In kje je pokopan?

FILIP: Ne boš zvedu.

Josip sedi in težko diha, drži se za srce. Filip ga gleda.

Nehej zdej tle glumit! (*Po pavzi, vznemirjeno.*) Kaj je zdej, no? Stari, nehej!

Josip lovi sapo, mu daje znak, naj ga pusti pri miru.

Zatemnitev.

6. Nedelja, pozno zvečer.

Filip in Josip že vidno utrujena vsak na svojem stolu.

FILIP: Prijavil se bom policiji, da te odrešim tega sranja.

In že tipka številke.

JOSIP: Ne, ne. Ne delat tega.

FILIP *govori v aparat*: 113? Ja, rad bi prijavil tukaj imam en odličen primerek idiota, enega kapitalnega kretena. Čistega norca ... Debil, kaj čmo! ... Ja ... Kako, kdo? Ja, zdravnik, ja, psihiater ... diplomiran seveda, pa kaj, ko to nič ne pomaga ... A ja? Dajte no? Ja, saj se mi zdi, da ga vi tud rabite, ja. Ni problem, bom, bom ...

Josip mu hoče iztrgati telefon iz rok. Prerivanje. Telefon pade na tla. Oba se vržeta za njim. Vendar se zdaj bolj ravsata, kot tepeta. Ko obležita ...

Pa saj itak ne dela. Noben ne dela, sem vrgel stran baterije.

JOSIP: O, ti froc frdaman.

Filip prisluhne in skoči k vratom. Sliši se ropot. Odklepanje vrat v sosednjem prostoru. Tudi Josip se počasi dvigne, oba prislušujeta.

JOSIP: Zanimivo ...

FILIP: Le ne more spat brez tebe.

JOSIP: Ugasni luč.

FILIP: Jo bom vsaj videl v živo. Tole mhm, mhm, ... ma-čehico.

JOSIP: Tu ostani ...

FILIP: Ne. Me zanima, kako me boš predstavil.

JOSIP: Samo Klara ima ključe. Skrij se v kopalnico ...

Josip odide v sprejemnico, Filip vzame pištolo in se stisne k vratom.

Klara? Si ... ste vi, Klara?

Klara vstopi. Filip oprezuje za priprtimi vrati s pištolo v roki.

KLARA se prestraši, zavpije: Josip?! (Se pomiri.) Oprosti ... Oprostite.

JOSIP: Samo nekaj sem prišel iskat ...

KLARA: Skoraj me je kap!

JOSIP: Tale simpozij o shizofreniji ... začnem pisat referat ... pa ugotovim, da imam večino materialov tu ... in sem ...

KLARA: Jaz pa pošto ... V petek je bilo vse tako ... Oprosti.

JOSIP: Kateri dan je danes?

KLARA: Ja, nedelja.

JOSIP: Seveda.

KLARA: A vam skuham kavo?

JOSIP: Ne! Zaključujem, samo še ...

KLARA: Rože bom odnesla ... So res kot za pogreb ...

JOSIP: „Za pogreb“?

KLARA: To si rekel, zato sem prišla ponje.

JOSIP: Kar pustite jih.

KLARA: Ni problem, sem samo zato prišla ... Nočem, da se prepirava ...

JOSIP: Če ti rečem!

KLARA: Je kaj narobe, Josip? V isti srajci si ...

JOSIP: Jih boš že odnesla ... rože.

KLARA: Se slabo počutiš? Če lahko jaz ... kaj ...?

JOSIP: Ja, če greš ... Malo sem nervozen, pravzaprav neprespan ...

Filip nameri pištolo skozi režo vrat v Klaro. Josip tega ne opazi. Klara se ustraši, zavpije.

JOSIP: Kaj pa je?

KLARA *gleda Filipa in le s težavo lovi sapo*: Nič, nič ...

Filip nameri pištolo vanjo. Josip še vedno ne opazi. Klara se umika.

JOSIP: Kaj ti je?

Klara se prime za uho. Kaže Josipu, da ni nič.

Sem mislil, da se ti je kaj ...

KLARA: Ne, ne. Tu in tam me še zaboli ... Ampak je super ... je ... a, veš, da je super brez Mačice.

JOSIP: Pusti, rože in pojdi.

KLARA: Ja, grem. Grem ... Prav. A pustim kar odprto?

JOSIP: Ne, zakleni.

KLARA: Lahko pustim ... Res lahko pustim odprto. *(Po strogem Josipovem pogledu.)* Prav, bom zaklenila. Samo, da si ti v redu ...

JOSIP: Klara, jaz moram delat! Adijo!

KLARA: Ja, ja ... Saj se vidiva ... Nasvidenje ... Se vidimo ... se vidimo kmalu.

Klara odide. Filip previdno vstopi, s pištolo v roki. Se razgleda. Stopi v sprejemnico. Josip sedi, zelo je utrujen. Filip se vrne.

FILIP: Še ena zamujena priložnost, stari.

JOSIP: Je zaklenila?

FILIP *prikima, potem*: Lahko bi me predstavil. Zakaj me pa nisi?

JOSIP: Filip ...

FILIP: Zakaj pa nisi šel z njo?

JOSIP: Jošt ...

Tišina.

FILIP: Zmotil si se ... in me poklical po imenu.

JOSIP: Nisem se zmotil. Ampak tole s temi rožami mi boš pa zdaj razložil, tako da bom razumel.

FILIP *po pavzi*: Filip pa Jošt. Enkrat eden, drugič oba.

Tišina, napetost, nepremično strmita drug v drugega.

JOSIP: In če pozabiš, da sem psihiater?

FILIP: Še ti pozabi.

Zatemnitev.

7. Nedelja zvečer. Kmalu za tem.

Filip vklenjen v lisice, ob njem Policist in Policistka. Josip hodi po prostoru sem in tja, Klara sedi v stolu. Vsi, razen Filipa delujejo precej obupano. Policista sta oborožena.

POLICIST *Josipu*: Vse to boste lahko podrobneje razložili preiskovalnemu sodniku. Midva sva dolžna naredit le kratek zapisnik.

JOSIP: Ampak zakaj moram jaz na policijo? Tega ne razumem.

KLARA: Gospod doktor ne more ... Poglejte kako je utrujen, dva dni in dve noči ga je držal za talca. Še skup bo padel.

JOSIP: Hvala, Klara.

POLICISTKA: Najmanj dvakrat sva vam že natančno razložila celoten postopek, zato res ne vidim razloga, da ...

POLICIST: Razen, če hočete, da se do jutri zjutraj tu nategujemo.

KLARA: Ojoj, ne, ne.

POLICIST *Policistki*: Kaj se sploh pogovarjaš? Še od tegale podatke ... in gremo. (*Filipu.*)
Ime in priimek?

FILIP: Filip M. Jaklič. – Jebiga!

POLICIST: Stanujoč? Datum rojstva?

JOSIP: Ne, to ni res, laže. Laže, če vam rečem, da laže! Filip je bil ... Filipa so prejšnji teden pokopali. On ni Filip! Filip je ... On je ... mrtev.

POLICIST: Osebni dokument, prosim!

Filip pokaže, kje ima osebno, policist jo izbrska iz žepa.

JOSIP *Klari*: On ni, to ni on ... Filip je ... Ti mi verjameš, ane, Klara?

KLARA: Seveda vam verjamem.

POLICIST: Podatki se pokrivajo. Gospod tule je Filip Jaklič.

JOSIP: Ne! Filip je mrtev, to ni Filip, moj Filip je ... je umrl ...

FILIP *Josipu*: Za mrtvim lahko jokaš, z živim se pa nisi mogel pogovarjat. Ti si res katastrofa od človeka.

POLICIST: Pazite, da si ne boste prislužili še dodatne ovadbe. Ime očeta, ime matere!

FILIP: Očeta – Josip ...

JOSIP: Ne! Pizdun! Čisti pizdun!

POLICIST: Pomiri ga!

POLICISTKA *Josipu*: Gospod, nima smisla ... Pomirite se no, a veste, drugače se ne da delat.

JOSIP: Kako naj se pomirim, če mi v oči laže! Pizdun!

POLICISTKA: Se bo še vse razjasnilo ... samo mirni bodite.

KLARA: Ja, zdaj res nima smisla, Josip, boš kasneje ...

POLICISTKA: A bo že tišina?!

KLARA: Sem samo rekla isto kot vi ...

POLICIST: Lahko nadaljujemo?! (*Filipu.*) Očetovo ime, pa hitro!

FILIP: Gospod tukaj je moj oče.

POLICIST: Ne zanima me, kje je in kakšne lase ima, ampak njegovo ime.

JOSIP: Jaz nimam nobene zveze z njim, še nikoli prej ga nisem videl. V petek je vdrl v mojo ordinacijo pod pretvezo, da mu nekdo sledi in potem ... saj sem vam že vse razložil!

POLICIST: Ja, res ne bi še enkrat poslušal ... Odgovarjajte samo na vprašanja.

JOSIP: Držal me je kot talca!

KLARA: Jaz sem priča. Tudi meni je grozil s pištolo, skozi tale vrata mi je grozil, gospod doktor sploh ni nič vedel, ni videl, da sem ga videla. Čeprav sem se onrg prestrašila.

POLICIST: Samo očetovo ime hočem!

FILIP: Dr. Josip Ambrožič.

JOSIP: Ne! Jaz nimam nobene zveze z njim! On je ... njemu je ime Jošt. To ni Filip.

FILIP: Pizda, stari, a zdaj mi boš pa ti govoril, kdo sem?

JOSIP *se vrže nanj*: Gobec ti bom razbil! Kaj si naredil z mojim Filipom?

Policist ju razdruži.

POLICIST: Nehajte! Nehajte!

JOSIP: Ubil si ga! Ubil si mojega Filipa, mojega sina, mojega edinega sina.

FILIP: Ti si ga ubil še preden se je rodil. Ker me nisi hotel priznat.

POLICIST: Nehajta! (*Policistki.*) Tako se pa res ne da delat!

JOSIP: Kaj potem, če ima njegovo osebno, mu jo je pač vzel po smrti. Po ... Te stvari so Filipove, tale ..., On je samo njegov polbrat, on ni on! Prinesel mi je njegove stvari, ker mi jih je Filip ... jih je ... zame jih je on ... naredil, narisal je risbice ... Vse to je naredil, še ko je bil otrok, je to narisal zame, a veš, Klara.

KLARA: Nisem vedela, da imate ...

JOSIP: Nisi vedela ... Ja, saj ... Kdo je sploh vedel? Jaz sem vedel. Čeprav, ja ... nisem ... A ne? A ne? Niste vedeli? Škoda, a ne, a ne?

POLICISTKA: Pomirite se gospod.

KLARA: Dovolite, da ga odpeljem domov, res si ne zasluži, da ...

POLICIST: Tišina!

Potem, ko se vsi pomirijo.

POLICIST: Ime matere?

FILIP: Regovič Danica, poročena Jaklič.

Josip se pogovarja s sabo, s pričujočimi in svojim spominom.

JOSIP: No, Danica, kaj boš pa zdaj rekla! No? To si pa gotovo slišala, Danica? Kam si spet šla?

FILIP: Pust mamó pr mir!

JOSIP: On je samo njegov polbrat, on ni on! Prinesel mi je njegove stvari, ker mi jih je Filip ... A veš ... jih je ... zame jih je on ... naredil, narisal je risbice ... Vse to je naredil ta otrok, saj vidiš ... A se ti spomniš, Dani ...

FILIP: Sem ti reku, da jo pust pr mir, mamó!

JOSIP: Lase si si postrigla, zdej se pa še smeješ! Ma pejt že u tisto svojo Culukafrijo! Pa ne me cukat, Filip! Ni me vprašala. Gosposdična, potem ga pa kar imejte ... Ja, pa kaj?! A je to kaj tazga? A to je kaj tazga?! A dej, dej, dej ... dej, no, dej ... Ja, pa, ja! Me

zanima – kam si dala ključe? Če moram it ... It ... S trebuhom, no ... S trebuščkom ...
(*Smeh.*) Filip, poglej, mami je pojedla ključe, zdej je pa tko debela ... Luštno. Zlo luštno se imamo. Odlično!

POLICIST *Klari*: Mu lahko daste kaj za pomiritev. Kakšno injekcijo?

KLARA: Zdravnik jo mora predpisat ...

POLICISTKA: On je zdravnik ... Koliko let delate pri njem? Saj veste, kaj predpisuje.

POLICIST: To pa ne! Kršimo zakon.

KLARA: Vem, kaj bi predpisal ...

POLICIST *Klari*: Pokličite rešilca, sestra.

KLARA: Ne! Jaz ga bom odpeljala domov!

POLICISTKA: Saj vidite, kako je z njim.

KLARA: Samo mir rabi. Žalosten je, pretresen. A ne sme bit človek žalosten?

JOSIP: V žepu jo imaš! Od tle vidim! Veš kaj, tamau, vse lase ti bom spulu! Ne, ne bom ti več rekel! Naj kar prosi ... prosi! Pridna, pridna. Sam bi me morala vprašat. Glava me boli ... Ja, pa ga imej! Kar imej ga! Filip, a si ti zaklenil? Si? Bodi no tako prijazen, pa poglej. Ukradla mi jih je! Na takem zlatem ... A veš, na tistem obesku iz Daničinih las. Sem jih kar spulu A se ti kaj spomniš tega?

FILIP: Zdaj vem, oče, meni si jih dal.

JOSIP: Ne, ne. Njej sem jih dal. Tebe pa ne poznam. A pogledaš? Čisto spodaj, tam zadaj, se mi zdi, da so ... Kaj skrivaš tam? O, kako bom pa zdaj prišel, ven ... Najprej moram še noter, ampak ... Ja, čakajo! Ne, jaz pa tebe ne bom čakal, nikogar ne bom čakal. Jaz pa ne. Nimam časa, a slišiš?! Sin je pa najboljši. Danica! Čestitam! Čestitam! To si pa tko dobr zrihtala. Bravo! Čestitam!

KLARA: Gospod doktor, jaz nisem vedela ... Veste, da ne bi ... O, kaj sem jaz naredila!

JOSIP: Veš, tiste ključe za vrata ... Ti jih imaš pa sigurno, vidim, da jih imaš, v torbi ...
(*Policistki.*) Daj poglej, v žepu jih imaš. A lahko jaz pogledam?

POLICISTKA: Gospod, nobenih vaših ključev nimam.

POLICIST *Policistki*: Pokliči rešilca, takoj!

FILIP: Zdaj vem, meni si jih dal. Jaz imam tvoje ključe, oče.

JOSIP: Odpri! Ko enkrat odpreš ... ne smeš več zapret ... To je to! Ne za vedno ... ne za vedno ...

FILIP: Pizda, ampak ti se pa res ne znaš igrat.

JOSIP: Vedno sem se igral sam. *(Z otroškim glasom.)* Jaz tud ... *(Spet z odraslim.)* Zato si pa tak.

Josip prikimava. Se strinja. Filip vzame očeta v naročje. Ta se mu prepusti.

FILIP: Ti se sploh ne znaš igrat.

Zatemnitev.